

daarboven? Gelukkiger dan hier met ons op aard? Geef ons de kracht om daarin te geloven. Als dat zo is, dan is dat wel 't offer waard.

Goede God, wij vertrouwen vader aan U toe. Moge hij bij U leven in de de vreugde van uw huis samen met uw verzezen Zoon Jezus.

Voor uw blijken van medeleven tijdens zijn ziekte en bij het overlijden, zeggen wij u onze hartelijke dank.

J. G. A. Kamerich-Evers
kinderen en kleinkinderen.

Oldenzaal, augustus 1981,
Berkstraat 37

GIJ ZIJT MIJN GOD
IN UW HANDEN
LIGT MIJN LOT

In de vrede van Christus is van ons
heengegaan

Hendrikus Marinus Kamerich

echtgenoot van

Johanna Gerdina Antonia Evers,

eerder weduwnaar van

Maria Johanna Karvink.

Hij werd geboren te Oldenzaal op 5 oktober 1902. Overgegeven aan zijn Heer is hij overleden te Oldenzaal op 30 juli 1981, tijdig voorzien van het H. Sacrament van de Zieken. Tijdens de gezongen Eucharistieviering in de parochiekerk van de H. Antonius van Padua hebben wij op 3 augustus 1981 afscheid van hem genomen, waarna de begrafenis volgde op de Alg. Begraafplaats te Oldenzaal.

Wij hadden onze hoop gesteld op God, dat Hij vader in leven zou houden. Wij hebben er voor gebeden. Maar Gods wegen zijn wonderbaar, niet te doorgronden. Ons groot geluk mocht 29 jaren duren. Wij zijn er heel dankbaar voor. Wij hadden het goed bij elkaar. Jij was voor mij een lieve man. Voor ons was je een fijne vader en opa. Wij

hopen, dat God ons ook een weerzien zal bereiden. Dan zijn wij weer, maar dan voor eeuwig bij elkaar.

Vader was een vroom man, een goed mens voor iedereen. Hij kende veel Oldenzalers door zijn werk bij van Gend en Loos. Heel veel jaren heeft hij goederen bezorgd aan huis tot zijn vijf en zestigste jaar. Dat ging meestal gepaard met een gezellig praatje bij de deur. Dat werd algemeen gewaardeerd.

Vaak vertelde hij ons, kinderen en kleinkinderen, over de mooie natuur. Daar ging hij in op. Hij was een liefhebber van vogels en speciaal van duiven. Daar wist hij veel van. Het was zijn hobby. Hij verzorgde zijn dieren tot in de puntjes. Wij hebben nog een sprekende foto, waarop hij met zijn trekpaard staat afgebeeld. Het beestje staat heerlijk te smullen uit de aangeboden haverzak.

Wij zijn diep getroffen door zijn dood. Zijn stoel blijft leeg, zijn stem verstomd, het is stil in huis. Wij zullen zijn warme hartelijkheid missen. Waarom moest hij van ons scheiden? Wij hebben er moeite mee om dit te aanvaarden. Is hij gelukkig, Heer, bij U